

Lilla Gullborg nu stred hennes vredgade hamn:
 "O Gullborg! se barnen i armad försmakta;
 "Den gör att jag nu ur mitt hvarium går;
 "O Gullborg! din råkenstap en gång blir svart!"

12.

"De dumbäddar hvilat nu tienstsligor på,
 "Som åt mina spåda jag efter mig lemnat;
 "De frysa, de hungra de ligga på strå,
 "Må! war då flit öde de mentösa ämnat!
 "O! hade du burit och födt dem som jag,
 "Så sorglöst du glömdes dem icke hvar dag."

13.

Nu hastigt gaf hanen och Signild förswann,
 Som morgonens töcken för solen försvinner.
 Från styfmodrens ögon en tårerod rann,
 Och hjertat nu ångren sig lefwande brinner.
 Och, allt se n den slunden, i landet knappt bor:
 Så åstansvärde mala, så kärleksfull mor.

Såses i Wibensläbbs Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckt i Marquardts tryckeriet, 1814.

GS 159

Styf-Modern.

Den fromma Fru Signild på förfägen lög,
 Dess affled Herr Styfviden, så smärtesamt sårar;
 Lät, sade hon, sorgen ej neka din båg,
 Mig plåga, långt mer än min dödd, dina tårar:
 Tag omsor att Gud snart en mafa dig ger,
 Att du må bli glad och ej sakna mig mer.

2.

Nei, Signild! om nänsin jag glömmet vårt band,
 Så glömmet mig Gud! — O! din iswer dott hämma;
 Så ropet hon, råtte sin wispade hand,
 Och fortfor med kärlek och döende slämma.
 O! gerna, min man, må du glömma det så,
 När hon har dig lär och vill älska de snå!

3.

Kem gråtande dottrar dess säng slodo när,
 Tungt föllo de tårar på moderligt hjerta.
 För sonen des likväl mest blöddande år,

N:o 110.

Så spåd! o så spåd! till så gruswelig smärta!
Och då sina systrar han gråtande ser,
Så mentöst han smeker — de gråta dess mer.

4.

Fru Signild nu dödde, blef jordad och glömd;
Herr Wäbiden snart ägtade Gullborg den rika,
För glädighet, qwähet och skönhet berömd,
I spel och i dans hon för ingen gaf wila;
Ty lefde hon ständigt i njien och sus,
Och förde så litet för barn och sitt hus.

5.

De hundar de tjuta så rundt om det slott,
Och waxljusen brinna så bleka i lägen;
De tjuta igen, ljusen sloäna så brätt,
Herr Wäbiden med Gullborg blef illa i vägen.
Wid midnattens stund flyga dörrarna opp,
Det susar som vinden i Elarnas topp.

6.

Wid halfslödnad eldstad satt Lina och qwad,
Att söfwa i stötet sin gråtande bröder;
Hon luffade honom och snystande bad
De snart måtte följa sin bröllanda moder!
Och hastigt, och hastigt, nu isär des blod,
En wälnad i lilbräkten för henne stod.

7.

Elin! min dotter, hwil sitter du här?
Hur må mina små? hur må systerna dina?

O! ndmn mig ei dotter! ehmem du och är
O ldt mig i frid! ropte ängstlutt Elin:
Som blomstren min moder war hwit och war röd,
Wen wignad och bleknad är du som en död.

8.

I grafwen der blefnar den lind som war röd,
Från grafwen jag kommer, din gråt jag der börde;
Witt lönade bjerta blef warmt af din nöd,
Min flagan den ewige Domaren rörde;
Jag reste de mustnade lemmar med hast,
Och murarna reinnade, marmoren bröst.

9.

Glad fände den spåda den talandes röst,
Med utsträcka armar han fluggan wist närma,
Wä! suckade Signild, att! tomt är mitt bröst,
Min arm utan styrka, min samn utan värma.
Elin! han känner sin moder ännu;
Min dotter! min dotter! hwil twelar då du?

10.

O moder! sedan grafwen du kom till oss små,
O tag oss då med dig! med bmfan oss släda;
Wi frysa och swäla, wi ligga på strå,
Och hårdhinta tjenstwiqor öfwer oss råda.
O! se till den spåda hur stelnad han är,
Ty satt jag med honom wid eldstaden här.

11.

Hmt stöt hon nu barnen i moderlig samn,
Det samntag dem war, som när wärwindar släsa,